

ikke heller havde kunnet hjælpe Landbruget, at Svineene vare gaaede saa langt ned i Pris, at de nu kun kostede 15—16 Ore pr. Pund. Jeg skal ganske vist indrømme det ærede Medlem, at det har han Ret i; men tror han egentlig, at de umyndige have nogen Skyld i, at Svinepriserne kun er 16 Ore pr. Pund? Jeg kan ikke se, at der er nogen som helst Grund til at aarelade de umyndige, fordi Svinepriserne staa lavt, og det forekommer mig at være at rette Smed for Bager, naar man ved dette Lovforslag lader det gaa ud over de umyndige. Naar dette Lovforslag udelukkende motiveres ved, at Agerbruget trænger til denne Rettelse, og at det vil hjælpe Agerbruget, saa forekommer det mig, at man konsekvent maa komme til, at man, naar man senere ser, at dette ikke har hjulpet Agerbruget tilstrækkeligt, igen kommer til Lovgivningsmagten og siger: "J satte i Fjor Renten en halv Procent ned, men det har vist sig utilstrækkeligt; nu maa J igen sætte Renten en halv Procent ned. Naar man har givet dem, der eje Kapital i Overformynderiet, nok en Omgang af den Slags, hører der ingen særlig Skarpsindighed til at regne ud, hvor meget der ved givne Lejlighed maa blive tilbage for dem. Dette Lovforslag har efter at det er fremkommet, faaet en Støtte fra en Forening, som vi alle kende, nemlig Agrarforeningen. Denne Forening har indgivet et Andragende til Regering og Rigsdag om at støtte denne Foranstaltning. Det høje Ting har sandsynligvis ikke nogen klar Grundring om, hvad der staaar i dette Andragende, og jeg skal da med den højstærede Formands Tilladelse oplæse det væsentligste deraf. Det begynder saaledes: „Da den Nedgang i Rentefoden, som Agrarforeningen tilsigtede ved dens Forslag om en statsgaranteret Kreditsforening endnu ikke er opnaaet, skal Foreningen idet den vedblivende maa fastholde dette sit Forslags Hensigtsmæssighed, henlede den høje Regerings og Rigsdags Opmærksomhed paa, at det danske Landbrugs Rentevilkkaar endnu vedblivende er haardere, end Verdensmarkedets Forhold hjemle det. — Som to virksomme Midler til at saa Rentefoden ned sat skal Agrarforeningen for den høje Lovgivningsmagt tillade sig at frembære Landbrugsgets Onske om: 1) en Konvertering af den samlede Statsgæld til 3 pCt. og 2) Nedsettelse af Renten af de under Statens Kontrol staaende offentlige Midler fra 4 til 3½ pCt., saaledes at denne Rentenedsættelse bliver til Nytte saavel for den ældre som de ny tilkomne Debito-

rer. Agrarforeningen maa derfor rette den mest indtrængende Opfordring" osv. Jeg skal ikke opholde mig ved denne maafte lidt besynderlige Form, men kun udtale, at det selvfølgelig er en Støtte for et privat Lovforslag at faa en Ubefaling fra en saa mægtig Forening som Agrarforeningen, der skal tælle et overordentligt stort Antal Medlemmer — jeg har rigtignok aldrig kunnet opnaa at se Medlemslisten i alt Fald bunder Foreningen ret dybt nede i Befolkningen. Vi ere saa vant til i de senere Aar at se en Mængde private Lovforslag fremkomme, som Forslagsstillerne i og for sig ikke have noget som helst Haab om at se gennemførte, men som man nu een Gang mener kunne tage sig godt ud i Landstabet. Hermed sigter jeg ikke særlig til dette Lovforslag. Jeg tror gerne, at den ærede Forslagsstiller har haft bestemt Tro paa at kunne gennemføre det, skønt det er besynderligt, at det ærede Medlem, som nærmest i Dag skulde have forsvaret Lovforslaget i dets Helhed, var saa hurtigt til at lade det falde og anbefalede at vedtage den foreslaaede Vending. Dette Andragende er altsaa en Støtte — det erkender jeg og det har ogsaa gjort mig endnu mere betænkelig og bragt mig til med endnu større Omhu at overveje, om det ikke migsvær muligt at gaa med til Lovslaget men jeg befender, at jeg ikke paa nogen Maade har kunnet faa et andet Syn paa Sagen, fordi en Forening, som Agrarforeningen har troet ad disse to Veje at burde hjælpe Landbruget. Agrarforeningen bør ikke glemme, at den repræsenterer de besiddende Landbruaere, og at der selv om Landbruget for Djeblikket er utilfreds med sine økonomiske Vilkkaar, er endnu talrigere og større Samfundsklasser, der ogsaa ere utilfredse med deres økonomiske Vilkkaar, og hvis Agrarforeningen altsaa anviser Veje, hvor Gjendomsretten ikke fuldt ud respekteres, tror jeg den er inde paa gale Veje, og jeg tror ikke, at den saaledes vil kunne virke til virkelig Gavn for Agerbruget. Det er sagt af Forslagsstillerne i det andet Ting, at dette Lovforslag var et godt, forsvaerligt og gavnligt Forslag. Jeg stemmer imod det, fordi jeg betragter det som et daarligt og uforsvaerligt Lovforslag. At det er gavnligt for dem, der skal puutte Profitten i Kommunen, erkender jeg, men at det er samfundsgavnligt, benægter jeg.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal nærmest henholde mig til de stillede Vendingforslag. Jeg har om selve Lovslaget, saaledes som det er kommet fra det